

Куче въздържателъ.

Това, което ще ви разкажа, се случи въ Америка.

Единъ земледѣлецъ бѣше застаналъ съ колата си срѣдъ пазаря. Хората, които минаваха покрай него, се заглеждаха въ неговитѣ добре охранени коне и преснитѣ зеленчуци, съ които бѣше натоварена колата. До него стоеше едно хубаво едро куче. То изглеждаше твърде кротко. Позволяваше на малкитѣ деца да го милватъ по кждравата му козина.

По едно време отъ улицата се зададе единъ пиянъ човѣкъ. Кучето изведнажъ настрѣхна, зарѣмжа, озъби се и се скри задъ стопанина си. Единъ господинъ, който видѣ това, каза усмихнатъ на селянина:

— Изглежда, приятелю, че вашето куче не обича пиянитѣ хора?

— Познахте, — отговори селянинътъ. . . Ако обичате азъ ще ви разкажа историята на моя Нелъ. . . (Тѣй се казваше кучето). Отъ дълги години, то принадлежеше на единъ земледѣлецъ работникъ Джемсъ. Но Джемсъ имаше лошата привичка да се напива. Тогава той биеше жестоко кучето си. Това е причината, господине, щото кучето да мрази пияниците. Веднажъ Джемсъ се връщаше пиянъ отъ града. Нелъ излѣзе да го посрещне съ весело скимтене, но щомъ го доближи, отдрѣпна се и започна да рѣмжи тъкмо така, както видѣхте това преди малко. Джемсъ се затече къмъ него, ала кучето захапа ржката му и той, уплашенъ, се оттегли на страна. Но кучето обичаше пакъ своя стопанинъ. Джемсъ отиде втори пѣтъ въ града. Когато се върна той оттамъ и кучето подуши, че пакъ е пиянъ, то избѣга и се скри нейде. Нема го цѣли два дена.

Това накара Джемса да се замисли. Той си каза:

— Навѣрно кучето се срамува отъ моето пиянство.

Отъ тоя день той се зарече да не туря капка спиртно питие въ устата си.

— Но какъ станахте вие собственикъ на кучето?

— Ами, че тоя Джемсъ съмъ азъ самиятъ, — каза усмихнатъ селянинътъ. — И ако сега съмъ състоятеленъ земледѣлецъ, трѣбва да благодари само на кучето. То ме накара да престана да пия и започнахъ да спестявамъ.